

Nicola Gai - Alfredo Cospito

Neodgodivost napada

Alfredo Cospito — Nicola Gai
Neodgodivost napada
2013./2014.

sh-contrainfo.espiv.net, anarchiciferraresi.noblogs.org., crocenera.org
S talijanskog prevela: Erika

Sadržaj

Izjava Alfreda Cospita na ročištu 30. oktobra 2013.	4
Iz trbuha Levijatana	4
Nicola Gai, izjava na ročištu 30. oktobra 2013.	9
Nicola Gai - Neodgodivost napada	14
Nicola Gai - Sve ostalo je dosada... Nekoliko razasutih razmatranja o direktnoj akciji	19

sebe same i na najodlučniji način, mi nismo nešto drugo u odnosu na one koje, na neporecivo autoritaran način, nazivamo „običnim ljudima”, što god učinili svatko to može ponoviti, ako posjeduje istu našu želju za uništenjem autoriteta. Ne bi trebali tražiti mase koje ćemo uvjeriti u dobronamjernost naših ideja, nego suučesnike koji žele sudjelovati u rušenju. Ne smijemo se plašiti naše mržnje, već baciti se smrtoglavo u akciju, svjesni da neprijatelj ne oklijeva ni sekunde u svojoj borbi protiv slobode.

Ove riječi nisu izraz težnje za elaboracijom tko zna kakve inovativne teorijske analize, već rezultat jednostavne potrebe da se podijeli ideja o nužnoj ključnosti, u životu svakog revolucionarnog anarhista, destruktivne direktne akcije. Sve ovo što sam rekao bilo bi zaista očiglednost kad ne bi bilo previše drugova koji troše svoje snage, i okreću se kao zvrčci, u aktivizmu, bez ikakve zaista revolucionarne projektualnosti, kojim se šire pošasti socijalnog rada i iščekivanja. A ipak protulijek za sve to postoji: anti-socijalna borba, neformalna organizacija, nihilizam, individualizam, odbacivanje više ili manje karizmatičkih vođa, odbacivanje nadmoći plenuma, komunikacija putem akcije. Trebamo ponovno početi gledati što se zbiva širom svijeta kao što su, kroz povijest, oduvijek činili anarhisti, neprijatelji svih granica, i zapazit će se kako drugovi na svim latitudama eksperimentiraju nove načine akcije, oslobađajući se spona takozvanih socijalnih borbi, da bi neobuzdano krenuli u napad na postojeće. Trebamo ponovno otkriti radost u djelovanju, prestati se ograničavati u potrazi za iluzornim odobrenjem naroda; bez previše teorijskih krinki, naš bi cilj trebao biti, jednostavno, uništiti ono što te uništava. Oslobodimo se politike i u njenom antagonističkom obliku, treba biti jasno da se ne borimo za svjetliju budućnost, nego da bi živjeli sada i ovdje, anarhija bi trebala prvenstveno biti individualna stvar koja obuhvaća čitav naš život: moramo se urotiti, raspirivati i svaki najmanji plamen koji bi mogao zapaliti polje, napadati svakim sredstvom civilizirani i tehnološki poredak koji nam sistem nastoji nametnuti. U toj borbi moramo koristiti sve oružje koje imamo na raspolaganju, prije svega ono koje je prisutno u arsenalu svakog anarhista: volju i destruktivnu direktnu akciju.

7. maja 2012. izvršni direktor talijanskog poduzeća Ansaldo Nucleare (nuklearnoenergetska tvrtka, podružnica talijanskog visokotehnološkog industrijskog diva Finmeccanica), Roberto Adinolfi, ranjen je vatrenim oružjem u potkoljenicu, ispred svoje kuće u Genovi. 14. septembra 2013. u Italiji su uhapšena dvojica anarhista, Alfredo Cospito i Nicola Gai, optuženi za teroristički napad. Nakon godinu dana pritvora, 12. novembra 2013., izrečena je presuda: 10 godina i 8 mjeseci zatvora za Alfreda te 9 godina i 4 mjeseca za Nicolu, što je potvrdio i Prizivni sud u julu 2014. Kaznu izdržavaju na odjelu visoke sigurnosti zatvora u Ferrari. Na prvom ročištu sudskog procesa Alfredo i Nicola preuzimaju odgovornost za počinjeni napad i za pripadanje Nukleusu "Olga" - Neformalnoj Anarhističkoj Federaciji/Međunarodnom Revolucionarnom Frontu (FAI/FRI) izjavama, zbog kojih su obojica odmah na početku suđenja udaljeni iz sudnice. Osim navedenih izjava ova brušura sadrži i dva Nicolina teksta "Neodgodivost napada" (izvorno objavljen u talijanskom anarhističkom časopisu "Terra Selvaggia" u julu 2013.) i "Sveo ostalo je dosada..." (izvorno objavljen u nultom broju lista talijanskog anarhističkog Crnog Križa, "Croce Nera", u aprilu 2014.), koji otvaraju raspravu oko pitanja značenja direktne akcije, nametnutih i samo-nametnutih granica pri anarhističkom djelovanju, nužnog i neodgodivog napada na neprijatelja, odnosno Državu/Kapital u svim njihovim oblicima, tzv. građanskog anarhizma koji rasplinjuje direktan sukob s Moći kroz plenum, čekajući masovne prosvjede i tražeći suglasnost naroda, umjesto da se napori usredotoče na otkrivanje novih i značajnijih praktičkih metoda destruktivnog napada na Moć, ne da bi izgradili svjetliju budućnost već da bi sada i ovdje uništili ono što nas uništava, da bi se sada i ovdje oslobodili se lanaca koje nam nastoji nemetnuti društvo-zatvor u koje živimo u trenutku destruktivnog napada putem direktne akcije.

Izjava Alfreda Cospita na ročištu 30. oktobra 2013.

Iz trbuha Levijatana

“... snove treba ostvariti ovdje u sadašnjosti, a ne u hipotetskoj budućnosti, budući da su nam budućnost uvijek prodavali popovi svih religija ili ideologija, kako bi nas nekažnjivo mogli potkradati. Želimo sadašnjost koja zaslužuje da bude življena, a ne jednostavno žrtvovana mesijanskom iščekivanju budućeg zemaljskog raja. Zato smo željeli konkretno govoriti o anarhiji koju treba ostvariti sada, ne sutra. “Sve i odmah” je opklada, igra u kojoj igramo i u kojoj je ulog naš život, život svih, naša smrt, smrt svih...” Pierleone Mario Porcu

“Znanost je vječni holokaust prolaznog, kratkotrajnog života, ali realnog, na oltaru vječnih apstrakcija. Ono o čemu govorim je, dakle, pobuna života protiv vladavine znanosti.” Mihail Bakunjin

“Dok se čovjek šepurio i pravio se bogom, jedna se glupost sručila na nje-ga. Tehnike su uzdignute na najviši rang i jednom postavljen na prijestolje bacile su lance na inteligencije koje su ih stvorile.” Edgar Allan Poe

“Carstvo utemeljeno na ničemu, u čijem kraljevstvu vladar propada. Ne može podnijeti teret istine. Preporučam ti žešću dozu života. Preporučam ti žešću dozu života!” Congegno

“Prokleti... znam tko vas šalje!!!” Roberto Adinolfi

Jednog predivnog majskog jutra djelovao sam i u tih par sati potpuno sam uživao u životu. Ostavio sam iza sebe strahove i samoopravdanja, i

priča ako je smisao ono što možemo pročitati na izjava no-tav pokreta [protiv izgradnje superbrze željeznice, nap.prev.] ili, još gore, u 5. broju „Lavande”, listu kojeg uređuje nekoliko drugova uključenih u borbu. Takve akcije mogu se protumačiti kao posljednja šansa jednog naroda koji je već iskoristio sva moguća (i mirovna...) sredstva pritiska, a da nije uspio pridobiti vlastodršce. Uvjeren sam da takvo tumačenje briše svaki pozitivan i revolucionarni aspekt takvih djela, odnosno upućuje na zaključak da kad bi vlast bila „razumnija”, otvorenija za dijalog, postojala bi mogućnost da se „nagovori” na ublažavanje svojih najkobnijih aspekata. Direktna akcija izražava sav svoj potencijal oslobođenja samo kada je zamišljena kao napad. Ne napadamo neprijatelja zato što nam je gnušanje nad njegovim posljednjim zlodjelom nepodnošljivo, nego zato što želimo biti slobodni sada i ovdje. Nisu nam potrebne isprike za napad, jednostavno ne možemo podnijeti da živimo život bez smisla, kao krotki kotačići ovog pogubnog sistema. Mi trebamo određivati dane borbe, imamo čitav jedan svijet za uništiti, a šanse za poraz tehnološkog čudovišta se umanjuju proporcionalno s njegovim razvojem.

Kada govorimo o direktnoj akciji, govorimo o našem životu zato što naše odbijanje postojećeg nije neka moda, nego nešto mnogo dublje, u što stavljamo u igru čitav naš život. Zato me zaista iritira kada se o nekoj akciji kaže da je to bilo „najmanje što smo mogli učiniti”. Uvjeren sam da uopće ne postoji najmanje što se može učiniti protiv nečeg što nas guši, ne možemo si sami nametnuti granice pri akciji, ona mora biti neumjerena kao naša žeđ za slobodom. Kad se nađemo pred jednim izrabljivačem, ubojicom u uniformi itd., i ako odlučimo da mu zaprljamo odijelo bojom, to nije najmanje što smo mogli učiniti, nego jednostavno ono što smo mi odlučili učiniti. Što će, vjerojatno, uslijed niza analiza, umjesto da osnaži našu akciju samo je oslabiti: „ljudi nas ne bi razumjeli, dovoljno je samo učiniti korak više od drugih, treba krenuti od malih akcija koje se mogu lako reproducirati” itd. Naravno, radi se o idejama koje zahtijevaju dublju raspravu i nadam se da će biti prilika da se vratimo na iste i ozbiljno o njima raspravimo, ono što sada želim reći je da bi morali ciljati, uvijek, da učinimo najviše što nam naše sposobnosti dozvoljavaju. Kada djelujemo trebali bi to činiti u osnovi za

Vjerujem da borbu treba živjeti ležerno, s osmijehom na licu: radi samo o igri, ali ništa nije tako ozbiljno kao igra u kojoj je ulog kakvoća našeg života i naše slobode. Nitko ne može osporiti da bi usklađenost misli i djela trebala biti temeljna značajka anarhističkog postojanja. Ako smatramo da je potrebno uništiti ovaj svijet moramo djelovati s tim u skladu, ne možemo koristiti koliko simpatična toliko i bezazlena sredstva, da bi ušutkali, zavaravajući, našu svijest gladnu slobode. Treba imati hrabrosti i reći da direktna akcija ili je destruktivna ili nije. Zidovi koji nas zatvaraju neće se srušiti sami od sebe, već samo ako se sudare s udarnim valom našeg bijesa. Nepotrebno je da sada neki pametnjaković podsjeti kako ustanak nije rezultat aritmetičkog zbroja napada koji su anarhisti počinili, govorim o nečem drugom. Naš život je prekratak da bi ga potratili na stotine inicijativa usmjerenih na buđenje uspavanih masa, kako ne bi propustile „čarobni dan“: samo kada konkretno napadamo postojeće uspijevamo ugrabiti parče slobode, barem na par trenutaka uspijevamo se osloboditi lanaca koje nam nameću svakodnevnica i zakoni.

Naša borba treba biti nasilna, beskompromisna, neposredna i bez oklijevanja: destruktivna direktna akcija, jedino sredstvo koje bi trebali koristiti pri suočavanju s onim što nas guši. No stvari su, kao što to obično biva u stvarnosti, nešto složenije, na žalost akcija sama po sebi nije panacea za sva zla koja more naš pokret. Mada sam potpuno uvjeren da nijedan čin pobune ne može biti beskoristan ili štetan, ipak mislim da je neophodno postaviti pitanje o projektnosti iz koje se rađa i, nadasve, o značenju koje mu dodjeljuje onaj tko ga ostvaruje. Isto djelo može poprimiti vrlo različita značenja ovisno da li je počinjeno kao napad ili kao obrana. Pokušat ću objasniti na konkretnom primjeru, u Val Susi [*područje u sjevernoj Italiji gdje se već godinama vodi borba protiv izgradnje superbrze željeznice, nap.prev.*], prošle godine, prisustvovali smo značajnom povećanju broja sabotaza u borbi protiv superbzih vlakova. Odlično, kad bi u nakanama osoba koje su počinile ta djela postajala i namjera da jasno iskažu kako u igri nije samo puka izgradnja jedne željezničke linije, nego nužnost napada i uništenja čitavog techno-industrijskog sistema koji istu planira. Potpuno drugačija

prkosio sam nepoznatom. U Europi ispunjenoj nuklearnim centralama, jedan od najodgovornijih za nadolazeću nuklearnu katastrofu pao je ničice ispred mene. Želim biti vrlo jasan: nukleus Olga FAI/FRI [Neformalna Anarhistička Organizacija/Međunarodni Revolucionarni Front, nap. prev.] sačinjavamo samo ja i Nicola. Nitko drugi nije sudjelovao, surađivao, planirao ovo djelo; nitko nije bio upoznat s postojanjem našeg projekta. Neću dozvoliti da se moje djelovanje, kako bi se skrenula pažnja s pravog cilja akcije, baci u opsceni apsurdni masmedijski i pravni kazan, sačinjen od “rušenja demokratskog poretka”, “subverzivnog udruženja”, “oružane bande”, “terorizma”; prazne fraze na ustima sudaca i novinara.

Ja sam anarhista, protiv organizacije, zato što sam protiv svakog oblika autoriteta i organizativne konstrikcije. Ja sam nihilist zato što živim moju anarhiju danas, a ne u očekivanju revolucije koja će, ako i dođe, izroditi samo novi autoritet, novu tehnologiju, novu civilizaciju. Živim moju anarhiju s prirodnošću, radošću, zadovoljstvom, bez ikakvog mučeničkog duha, opirući se u potpunosti ovom civiliziranom postojanju, koje mi je nepodnošljivo. Ja sam antidruštven zato što sam uvjeren da društvo postoji samo u znaku podijele između vladajućih i pokorenih. Ne težim ka nikakvoj budućoj socijalističkoj “rajskoj” alkemiji, ne vjerujem u u nijednu društvenu klasu; moja pobuna bez revolucije je individualna, egzistencijalna, totalna, apsolutna, oružana. U meni nema ni traga nadčovjeka, nikakve mrskosti prema ugnjetavanima, “narodu”, pošto sam uvjeren da, kao što kaže jedna istočnjačka izreka: “ne treba mrziti zmiju zato što nema rogove; jednog bi se dana mogla pretvoriti u zmaja!”. Na isti se način rob može pretvoriti u pobunjenika, samo jedan čovjek, samo jedna žena može postati razarajući požar. Svom snagom mrzim moćnike zemlje, bili oni političari, znanstvenici, tehnokrati, vođe naroda, svakojaki lideri, birokrati, vojni i religiozni poglavari.

Poredak koji želim srušiti je civilizacija, koja dan za danom uništava sve ono za što vrijedi živjeti. Država, demokracija, društvene klase, ideologije, religije, policija, vojska, i sam vaš sud, su samo sjene, himere, zupčanici, svi zamjenjivi, jednog megastroja koji sve sadrži. Tehnologija će jednog dana moći i bez nas, pretvorivši nas sve u izgubljene autome, u krajoliku smrti i pustoši. Tog sedmog maja 2012. na jedan moment

ubacio sam pijesak među zupčanike ovog megastroja, na trenutak sam živio u potpunosti, praveći razliku. Taj dan moje najbolje oružje nije bio jedan stari Tokaref, već moja duboka, surova mržnja koju osjećam protiv tehno-industrijskog društva. Potpisao sam djelo kao FAI/FRI, zato što sam se zaljubio u ovu lucidnu "ludost" koja je postala konkretna poezija, ponekad povjetarac, ponekad oluja, koja kaotično puše diljem svijeta neustrašiva, nezamisliva, protiv svakog zakona, protiv svake "zdrave pameti", protiv svake ideologije, protiv svake politike, protiv znanosti i civilizacije, protiv svakog autoriteta, organizacije i hijerarhije. Vizija konkretne anarhije koja ne predviđa postojanje teoretičara, rukovodioca, lidera, činovnika, vojnika, heroja, mučenika, organigrama, militanata, a najmanje gledatelja. Predugo smo vremena stajali i gledali. Anarhija koja ne postaje akcija odbacuje život postajući ideologija, sranje ili nešto malo više, u najboljem slučaju nemoćni ispušni ventil za frustrirane muškarce i žene.

Odlučio sam preći na djela nakon nuklearne katastrofe u Fukushimi. Naspram tako ogromnih događaja često se osjećamo neadekvatni. Primitivan čovjek se suočavao s opasnostima, znao se zaštititi. Moderan, civiliziran čovjek naspram konstrukcija-konstruktivna tehnologije je bespomoćan. Kao ovce koje traže da ih zaštiti ovčar koji će ih klati, na isti način mi civilizirani se prepuštamo laičkim svećenicima znanosti, onim istima koji nam polako kopaju jamu. Adinolfija smo gledali kako se prepredeno smijulji sa televizijskih ekrana, izigravajući žrtvu. Vidjeli smo ga kako dijeli lekcije u školama protiv "terorizma". Ali, ja se pitam što je terorizam? Ispaljeni metak, duboka bol, otvorene rana ili neprestana stalna prijetnja polagane smrti koja te iznutra izjeda. Stalni, neprestani teror da će jedna od njegovih nuklearnih centrala izrigati na nas, u svakom momentu, smrt i pustoš. Poduzeća Ansaldo Nucleare i Finmeccanica su veoma odgovorna. Njihovi projekti svuda siju smrt, u posljednje se vrijeme priča o mogućim investicijama za udvostručenje nuklearne centrale Krško u Sloveniji, na dva koraka od Italije, zona pod velikim seizmičkim rizikom. U Cernadovu, Rumunjskoj, od 2000. do danas bilo je raznih incidenata koje su izazvala lakovjerja poduzeća Ansaldo tokom gradnje jedne od svojih centrala. Koliko prekinutih života? Koliko pro-

Nicola Gai - Sve ostalo je dosada... Nekoliko razasutih razmatranja o direktnoj akciji

Odlučio sam zapisati ova razmatranja zato što mi se čini da se, posljednjih godina, i među nama anarhistima govori vrlo malo (... na nažalost i vrlo malo sprovodi u djelo...) o direktnoj akciji, preferirajući susrete se s više ili manje ogorčenim „masama”.

Iskreno se nadam da Croce Nera [*talijanski anarhistički Crni Križ, nap.prev.*] neće postati zbirka zatvorskih pehova, već prostor na kojem će se iznositi i produbiti, bez dlaka na jeziku, različite točke gledišta, pitanja koja smatramo da mogu pridonijeti jačanju borbe protiv autoriteta. Naravno, direktna akcija je nešto što treba počinuti, a ne o njoj popovati, međutim uvjeren sam da kad bi svatko od nas pojasnio što zaista podrazumijeva pod tim riječima, to bi nam pomoglo da izoštrimo oružje kojim ćemo napasti sadašnjost.

Kako bih odgovorio na pitanje, bez da se gubim u igri riječi, želim najprije pojasniti što ja pod time ne podrazumijevam.

Prosvjedi, dijeljenje letaka, „odlučne i značajne” povorke, torte (boje, pljuvanja itd.) u lice određenom bijedniku, jaja ispunjena bojom i tako dalje u istom smjeru: ne mogu se smatrati direktnim akcijama. Svjestan sam da ću jednim takvim popisom privući na sebe strelice svih onih koji tvrde da su sva sredstva jednako dostojna borbe, da moje razmatranje može izgledati šematsko, „militarističko”, ispunjeno idejama o učinkovitosti i bla, bla, bla... Ali nitko, iskreno, ne može negirati da se u tim trenucima, čineći takve stvari, u biti snižava razina sukoba i da se odustaje od njegovog proživljavanja.

veličine izazova i strašnih štetnosti s kojima se trebamo suočiti. Sve što više analiziramo totalitarne i pogubne aspekte tehnologije, što više obznanjujemo autoritarne planove moći, to je manje naše oružje naoštreno. Pojedince koji su voljni djelovati teroriziramo više-manje dubinskim istraživanjima o posljednjim izumima kontrole. Ne tvrdim da analize i produblјivanja nisu potrebna, nego da ne smiju postati sami sebi svrha, vježbe vještina odvojene od direktne akcije. Čemu objavlјivati beskraјne popise poduzeća odgovornih za uništenje prirode ako ih nitko ne napada? Već samo zbog opsega i siline državnih i ekonomskih aparata često posumnјamo da li smo ih sposobni učinkovito napasti. Ekološke katastrofe kao rijeka nafte u Meksičkom Zalјevu ili Fukušima kao da nam žele reći da ne možemo nikako zaustaviti rat industrijskog društva protiv čovjeka i prirode. Unatoč svemu, ne ostajemo bespomoćni, minimalni alati analize, direktna akcija i odlučnost nekolicine mogu dokazati da se nismo svi pomirili pasivno prihvaćati, dok istovremeno pokazujemo drugim potlačenima kako je ipak otpor još moguć. Na primjer, djelo drugova iz Nukleusa Olga iz FAI/FRI [2] nam govori kako možemo solidarizirati s osobama koje su izložene nuklearnoj katastrofi, na drugoj strani svijeta, direktnim napadom na industriju atoma.

Nadam se da će moja razmatranja poslužiti za pokretanje rasprave među drugovima, koja će iznijeti na vidjelo i odbaciti sve što nas ograničava u anarhističkoj akciji. Hrabrosti i snage drugovima koji vrše anonimne akcije, hrabrosti i snage onima koji imenuju vlastiti bijes, hrabrosti i snage onima koji svojim akcijama udahnuju život FAI/FRI: postoji čitav jedan svijet kojeg treba razoriti.

Nicola Gai (anarhistički zatvorenik optužen za ranјavanje menadžera atoma, Roberta Adinolfija)

livene krvi? Tehnokrati Ansaldo i Finmeccanike, lakog osmijeha, “čiste” savjesti, vaš “napredak” smrdi na strvinu, smrt koju sijete svijetom traži osvetu. Postoji mnogo načina na koji se možemo konkretno oduprijeti nuklearnoj energiji, blokirati vlakove koji prevoze nuklearni otpad, sabotirati stupove visokog napona koji prenose električnu energiju koju proizvodi atom. Meni je palo na pamet da napadnem najodgovorniju osobu ove nepogode u Italiji: Roberta Adinolfija, izvršnog direktora poduzeća Ansaldo Nucleare. Nije nam mnogo trebalo da otkrijemo gdje živi, bilo je dovoljno pet zasjeda. Nije potrebna vojna struktura, subverzivno udruženje ili oružana banda za napad, bilo tko, naoružan čvrstom voljom može zamisliti nezamislivo i zatim djelovati. Bio bih sve sam učinio, na žalost trebao sam pomoć oko motora: pitao sam Nicolu, pozvao sam se na njegovo prijateljstvo, nije se povukao. Pištolj sam kupio na crnom tržištu, tristo eura. Nisu potrebne tajne infrastrukture ili ogromni kapital da bi se naoružali. Krenuli smo autom iz Torina noć prije. Sve je teklo glatko, ili gotovo sve, Nicola je vozio, ja sam pogodio točno tamo gdje smo bili odlučili da pogodimo. Precizan pogodak, otrčao sam prema motoru, a zatim neočekivano, Adinolfijev urlik ispunjen bijesom, rečenica koja me imobilizirala, gubeći dragocjene trenutke: “bijednici!... znam tko vas šalje!!!”, u tom sam trenutku bio apsolutno siguran da sam pogodio u centar, potpuno svjestan u kakvo sam đubrište stavio ruke; milijunski interesi, međunarodna financija, politika i vlast, blato i đubrište. Ovi su “ukradeni” trenuci dozvolili Adinolfiju da pročita registarsku tablicu, koju zbog neiskustva nisam pokrio. Zahvaljujući tim brojevima otkrili su motor, a po motoru telekameru.

Neće nas presuda ovog suda pretvoriti u zle teroriste, kao što neće Adinolfija i Finmeccaniku pretvoriti u dobročinitelje čovječanstva. Kucnuo je čas velikog odbijanja, odbijanje koje se sastoji od mnoštva otpora, od kojih je svaki jedan poseban slučaj; neki su mogući, potrebni, neizvjesni; drugi su spontani, divlji, usamljeni, usklađeni, prodirući ili nasilni. Naš je bio usamljen i nasilan. Da li je vrijedilo? Da! Možda samo zbog radosti koju smo osjetili kad smo doznali za prkosni osmijeh koji je Olga Ikonomidou, hrabra sestre iz Zavjere Vatrenih Čelija, u samici grčkog zatvora, čuvši vijest o našoj akciji, bacila u lice svojim stražarima.

Sretan sam da sam ono što jesam, slobodan čovjek, mada “trenutno” u lancima. Ne mogu se previše žaliti budući da velika većina “ljudi” ima lance duboko usađene u mozak. U mojem sam životu uvijek nastojao napraviti ono što sam smatrao točnim, a ne isplativim. Zlatna sredina mi nije nikada djelovala uvjerljivo. Mnogo sam volio. Mnogo sam mrzio. I baš zato neću se predati vašim rešetkama, uniformama, oružju. Uvijek ću vam biti neobuzdan, ponosan neprijatelj. Nisam sam sam. Anarhisti nisu nikada sami, ponekad osamljeni, ali nikada sami. Tisuću projekata u glavi, nada u srcu koja sve više živi, čvrsta i sve više zajednička; konkretna perspektiva koja izlaže “riziku” da izmjeni lice anarhije u svijetu. Maleni, veliki odroni koji će jednog dana izazvati kataklizmu, trebat će vremena, nema veze, za sada uživam u potresu koji je u meni izazvala ta želja za radošću i borbom.

Završavam jednim citatom Martina (Marco Camenish), nepokorenog ratnika, duboko zaljubljenog u život, već dvadeset godina u zatvoru, danas u švicarskom, i prisvajam ove njegove riječi:

“... imati hrabrosti zamisliti stvari skroz u dubinu, prekršiti zabranu tehnološke policije “nemogućeg” ili “nezamislivog”, misliti drugo i, dosljedno tome, djelovati drugačije. Samo nas to može izvući iz mlake otrovne spletkine modernosti, u mjestima gdje nas nitko i ništa neće voditi u mjesto bez sigurnosti, u mjesto odgovornosti u prvom licu, za nepodvrgavanje sa svim svojim posljedicama. Sloboda je teška i opasna, i nema života bez smrti. Iz bojazni od života često se prepuštamo ropstvu uništenja.”

SMRT CIVILIZACIJI

Smrt tehnološkom društvu

DUG ŽIVOT ZAVJERI VATRENIH ČELIJA

Dug život FAI/FRI

ŽIVJELA CRNA INTERNACIONALA!

Živjela anarhija!!

Alfredo Cospito

taktika dvostruki gubitnik, zato jer ako odustanemo od direktne akcije odustajemo i da živimo naš život u potpunosti, da vodimo sada i ovdje našu revoluciju. A gubitnik je i zato što podrazumijeva da će država potlačenima ostaviti dovoljno vremena da osvijeste svoje stanje, da se upoznaju, organiziraju i zatim, možda, dignu na ustanak, prije nego što ih zgazi. Kao mali primjer mogla bi poslužiti Slobodna Republika Maddalena¹, pometena prije nego se itko mogao obmanuti da predstavlja realnu opasnost državnim vlastima. K tome, država posjeduje još jedno oružje, možda još jače od vojnih snaga: preobražaj. Primjer: kada problem stanovanja postane nasrtljiv multipliciraju se borbe i okupacije a iseljenja ne uspijevaju riješiti problem, vlast može igrati na kartu legalizacije. Kad jednom dobije krov nad glavom, što će učiniti potlačena osoba s kojom smo se borili rame uz rame? Možda će tražiti više, možda će nastaviti pobunu, ali vjerojatnije je da će biti zadovoljna, dok ćemo mi biti primorani baciti se naglavce u iduću borbu, u nadi da će ova biti uspješnija... Samo kada naše djelovanje ne uzima u obzir posredovanje, kada je našoj borbi cilj uništiti ono što nas ugnjetava, država nas ne može prevariti preobražajem: ili ima snage da nas zgazi ili mora podleći. Ako budemo kadri pokušati širiti praksu napada i direktne akcije, ako budemo znali nadolijevati benzin na vatru društvenih tenzija, zoštavajući ih i nastojeći izbjeći preustroj, možda ćemo zaista uspjeti zapaliti polje.

Prije nego što završim, želio bih se nakratko zadržati na još jednom elementu koji ponekad koči našu akciju: analiza posljedica i transformacija moći. Izgleda da nam ona baš i ne pomaže pronaći bolji način djelovanja, nego nam čak često ulijeva strah i osjećaj nemoći naspram

¹Slobodna Republika Maddalena osnovana je 22. maja 2011., tokom borbi protiv izgradnje superbrze željeznice na području Val Susa, pokraj Torina (Italija), da bi se onemogućio početak radova sve do 30. juna, kako bi Italija izgubila pravo na europska sredstva za izgradnju geognostičkog tunela. Slobodno okupirano područje je preživjelo do 27. juna, kada ga je, nakon dugih sukoba, zauzelo 2.500 redarstvenika, uz masivnu upotrebu bojnog otrova, to jest toksičnog suzavca CS (klorobenzilidenemalononitril), štetnog za pluća, srce i jetru (zabranjen u ratnim sukobima po konvenciji o kemijskom oružju iz 1993., ali dozvoljen policiji za suzbijanje nereda).

ćemo imati više šansi za širenje prakse direktnog napada. Što ne znači da ne trebamo sudjelovati u spontanim borbama, ali trebamo koristiti naše metode: sabotazu i direktnu akciju. Kad u nekom mjestu ljudi siđu na ulice da bi pružili otpor nekoj štetnosti, ne trebamo ih sve redom upoznati i kuhati s njima žgance, da bi pedalj po pedalj podigli za par centimetra barikadu koju su izgradili. To nam neće približiti ustaničku perspektivu, naprotiv, otromit će naše snage. Mi trebamo napasti poduzeće koje gradi, projektante, ulagače: trebamo jasno pokazati da svatko može uzeti život u svoje ruke i uništiti ono što ga uništava. Trebamo se sukobiti s policijom, ali ne samo kada pokušava rastjerati uobičajeni prosvjed, trebamo provocirati i napasti, pokazati da je moguće, da se može/mora krenuti prvi u napad na ono što nas guši. Nitko bi mogao reći da način na koji ja sagledavam i poimam djelovanje može nositi u sebi klice autoritarizma i avangardizma. Naprotiv, ja smatram da nosi u sebi protuotrov za ova dva zla koja more revolucionarnu akciju. Ne bi smjeli prurušavati naše prave želje, trebamo jasno reći tko smo i što želimo, i nadasve, u paritetnom odnosu s drugima, dokazati da se uz svoje naoružane strasti svatko može konkretno oduprijeti postojećem stanju stvari. Politika se, po meni, izražava upravo u samoograničenju kako bi držali korak s drugima, u sklanjanju određenih ideja kako ne bi „uplašili” osobe koje nisu spremne da ih razumiju. Treba biti jasno da anarhisti traže suučesnike za ustanak, a ne javno mišljenje blago naklonjeno maglovitim pričama o slobodi i samoupravljanju. Još jedna kritika koja se često upućuje osobama koje prakticiraju napad protiv države i kapitala, na više ili manje pametan i prikriven način, je upadanje u vrtlog akcije/represije aparata vlasti, bez napretka na putu prema ustanku. Teško bi bilo osporiti činjenicu da sve što više predstavljamo opasnost za vlast, sve će nas ova više nastojati ugušiti, ali to je, nažalost, normalno, i takva lančana reakcija uzroka i posljedice se može prekinuti samo umnožavanjem i širenjem napada, što bi dovelo do prijeloma, odnosno ustanka. Mislim da će revolucija biti plod osviještene potlačene mase, nakon desetljeća „obuke” u vježbaonici posrednih borbi, vođene jednom manjinom prosvjetljenih koji ih vode za ruku, tek jedan korak naprijed, neprestano odgađajući trenutak oružanog sukoba, je čista iluzija. Ta je

Nicola Gai, izjava na ročištu 30. oktobra 2013.

*“Nitko me ne može suditi,
Niti ti,
Istina te boli, znam.” C.Caselli*

Samo nekoliko riječi da bih potvrdio nekoliko jednostavnih činjenica prije nego “istina” bude određena u sudnici; u slučaju da pojam “istina” nije jasan, upotrijebio sam ga u ironičnom smislu, zato što ne priznajem nijedan drugi sud osim moje savjesti. Jedinu odgovornu osobu za ono što se zbilo u Genovi 7. maja 2012. smo ja i Alfredo. Nitko drugi, od naših prijatelja i drugova, nije bio upoznat s našim planom i njegovom realizacijom. Koliko god se trudili kopati po našim životima i našim odnosima da bi pronašli suučesnike tog “nedjela”, nećete nikada uspjeti dokazati suprotno, zasigurno ćete pokušati, ali u tom će se slučaju raditi samo o lažima i o pokušaju hvatanja nekog drugog neprijatelja postojećeg. Razumijem da osobama koje su posvetile svoj život služeći autoritetu nije lako prihvatiti ideju da dva pojedinca, naoružana samo vlastitom odlučnošću, mogu odlučiti pokušati zaglaviti kotačiće tehnološkog sistema, umjesto da pridonose, disciplinirano, njihovom okretanju, ali stvari stoje upravo tako. Nakon godina provedenih u promatranju sustavnog uništenja prirode i svih aspekata koji život čine vrijednim života, od strane nikad dovoljno opjevanog tehnološkog razvoja. Godine provedene prateći sa zanimanjem, ali uvijek kao gledaoci, iskustva pobunjenika koji i u ovom svijetu naizgled pomirenom nastavljaju dizati glavu da bi afirmirali mogućnost jednog slobodnog i divljeg života. Nakon katastrofe u Fukushimi, kada mi je Alfredo predlo-

žio da mu pomognem realizirati akciju protiv inž. Adinolfija, prihvatio sam bez oklijevanja. Napokon sam mogao konkretno izraziti moj otpor prema tehno-industrijskom sistemu, prestati učestvovati u simboličnim manifestacijama koji su prečesto samo manifestacije nemoći. Nitko se, s imalo razuma, ne može obmanjivati da ishod jednog referenduma ili naklapanja nekog gurua green economy može izbrisati, i samo, intrinzično najštetnije aspekte svijeta u kojem smo primorani živjeti. Svima je ispred očiju, svakog tko želi gledati, da Finmeccanica, sa svojim poduzećima, i dalje proizvodi oružje za masovno uništenje; no, to jednostavno čini izvan talijanskih granica, kao da radijacije poštuju te mrske granice. U Rumunjskog (Cernadova, nesretno mjesto, poznato nadasve po brojnim incidentima u centrali), Slovačkoj i Ukrajini, samo da spomenemo nedavne i najizravnije investicije. Ansaldo Nucleare i dalje sije smrt i pridonosi uništenju prirode. Kao što bi trebalo svima biti jasno, s ostalih 190 nuklearnih centrala samo u Europi, problem ne leži u pitanju da li se može desiti još jedan Černobil, nego kada će se desiti. I kao da to nije dovoljno, ne smijemo zaboraviti da takva čudovišta ne ubijaju samo kada su u funkciji, nego i sa svojim otpadom. Ovaj se prenosi gore-dole kroz Europu, bez da itko zna što s njim učiniti. Nuklearni otpad talijanskih centrala, ugašenih već desetljećima, još se dan danas prevozi u Francusku da bi se pohranio na "sigurno": od njega dobivaju gorivo za napajanje drugih reaktora, a i koju kilu plutonija koji se može koristiti samo za proizvodnju bombi (tek toliko da se podsjetimo da kada govorimo o nuklearnoj energiji nema razlike između civilne i vojne upotrebe), zatim nam ih vraćaju opasne, gotovo, kao i prije. Glede toga, tko zna što će pak učiniti Amerikanci s uranijem ovog ljeta preveznim u SAD, u velikoj tajnosti, iz jednog skladišta nuklearnog otpada u regiji Basilicata). Mogao bih satima pričati o štetama i razaranjima koje je nanijela nuklearna energija, navesti bezbroj primjera, podsjetiti na ono što se zbiva u Fukushimi (gdje se, po riječima nekoga, nijedna žrtva ne može pripisati centrali...), ali ne nalazim se ovdje da bih tražio opravdanja. Nuklearna energija je možda element ovog civiliziranog svijeta putem kojeg besmislenost i monstroznost tehno-industrijskog sistema može biti svakom jasan, ali trebamo biti svjesni da na oltaru tehnološkog ra-

uostalom trebamo rasti svi zajedno (svaki put) i nikoga pritom ne uplašiti. Obmanjujemo se da pridonosimo zajedničkom projektu iako vrlo često nije ni naš; kada se nađemo „među ljudima” obmanjujemo se da radimo nešto konkretno za buduću sutrašnju revoluciju. Možemo podijeliti naše odgovornosti s drugima i nadati se da ne ostanemo sami ako stvari krenu po zlu. Nismo ni svjesni koliko naše individualne slobode gubimo, naprotiv, čak se osjećamo sigurnima između limita koje nameće skupština/plenum, možemo sakriti našu neodlučnost iza rizika da bi naša nestrpljivost mogla naškoditi zajedničkom projektu. Međutim, samo kada odlučimo staviti naš život potpuno u igru i kada, pojedinačno ili s našim srodnim drugovima, napadnemo moć na najranjivijem mjestu, samo tada posjedujemo stvarnu kontrolu i možemo tvrditi, radosni i veseli, da vodimo našu revoluciju. Realizacija direktne akcije nas oslobađa spona obrambenih borbi, omogućava nam beskrajne perspektive akcije i slobode. Nije ovo puka estetska egzaltacija individualnog čina, svjestan sam činjenice da je ustanak kolektivan čin koji će izbiti kada se potlačeni naoružaju i podignu na bunu. No, bit leži u metodi kojom ćemo pridonijeti izbijanju ustanka. Naš život je kratak, a radovi na uništenju preveliki i prijeko potrebni da bi mogli čekati dok svi budu spremni. Štoviše, ja sam uvjeren da samo raspirivanjem požara i primjerima akcije možemo približiti taj trenutak.

Dodatnu kočnicu anarhističkim napadima vidim u pristupu mnogih drugova društvenom pitanju, takozvanim „društvenim borbama”. Po meni je pogrešan već polazišni stav: osjećati se drugačijima u odnosu na narod, iz čega proizlazi da treba raditi na društvu, prići mu pažljivo da se ne bi uplašilo i malo pomalo dovesti ga do naprednijih ideja, a kad jednom bude spremno naći se s njime na barikadama ustanka.

Ja sam uvjeren da su anarhisti dio društva i da se trebaju postaviti u paritetni odnos s „drugima”, suzbiti sva „paternalistička” ponašanja koja neizbježno vode u politiku. Anarhisti trebaju svim snagama djelovati i napadati. Drugima, sa sličnim tenzijama, će to biti primjer, otkrit ćemo nove suučesnike i kada će se, napokon, svi izrabljivani odlučiti na pobunu, izbit će ustanak. Mi smo ti koji trebamo određivati trenutke borbe, što više budemo upečatljivi i sposobni napasti prave točke to

Nicola Gai - Neodgodivost napada

Činjenica da živimo u jednom usranom svijetu u kojem nam država i kapital nameću, zapravo nesmetano, sve moguće oblike užasa, već je odavno utvrđena. Međutim, neosporno je da se samo jedna mala manjina nastoji oduprijeti, više ili manje svjesno, brisanju svakog samostalnog i slobodnog prostora koji čini život vrijedan života. Dio te male manjine, mi anarhisti, svjesni da neodgodivo trebamo uništiti ono što nas ugnjetava: zašto nismo odlučniji i prodorniji?

Jedna od naših najvećih i najozbiljnijih kočnica naše akcije je zasigurno strah da svoj vlastiti život zaista stavimo u igru. To je jedan od središnjih aspekata revolucionarne borbe (često nedovoljno razmotren), zato što nas tjera da se suočimo sa sobom i s našim slabostima. Veličamo takozvane „male akcije“, koje se mogu jednostavno reproducirati i koje zacijelo neće uplašiti narod, i mada smo svjesni da je destruktivni napad na autoritarni-tehnološki sistem potreban i neodgodiv, ustežemo se da stavimo naš život do kraja u igru, da priznamo da smo u ratu i da djelujemo u skladu. Zasigurno je lakše biti sa stotinama/tisućama osoba u obrani područja kojem prijeti neki eko-užas nego sami čekati projektanta ispred kuće. Ne govorim o hrabrosti, u svakom od nas postoji strah i svako od nas se koristi vlastitom strategijom da bi ga kontrolirao i njime vladao; i oni koji sudjeluju u takozvanoj „društvenoj borbi“ riskiraju zatvor ili ranjavanje (ima na stotine takvih primjera), mislim da nije u tome razlika, stvar je nešto složenija, odnosno radi se o odluci oko izbora oblika borbe, u kojima ne postoje nikakve šanse posredovanja sa vlašću, koje izražavaju potpuno odbacivanje postojećeg. Sudjelujemo na skupštinama/plenumima na kojima se obmanjujemo da doprinosimo donošenju nekih odluka, mada se obično prilagođavamo prijedlozima karizmatičnih drugova. Kompromis, neizbježno, uvijek predstavlja gubitak,

zvoja žrtvujemo svaku zaštitu naše individualne slobode i mogućnosti da živimo život vrijedan života. Sada stoji samo na svakome od nas odluka da li biti poslušan podanik ili pokušati živjeti, sada i ovdje, otpor prema postojećem. Ja sam izabrao, radosno i bez kajanja.

Mi ćemo odavde izaći etiketirani kao teroristi, zabavna je činjenica da vi to možete tvrditi bez da se osjećate smiješno: tako kaže krivični zakon. Ono što pouzdano možemo reći je da riječi više nemaju nikakvog značenja; ako smo mi teroristi, kako bi definirali onoga tko proizvodi oružje, raketne sisteme, dronove, lovce, rekvizite za lov na osobe koje pokušavaju prijeći granicu, nuklearne centrale, tko raspravlja na istom nivou s ubojicama u uniformi i poznatim diktatorima, ukratko, kako bi definirali Finmeccaniku? Naravno, ni vaši upravitelji nisu baš maštoviti, koji su, da bi izbrisali moguće sumnje u realnu ulogu ovog poduzeća, nedavno postavili na glavno mjesto jednog bivšeg policajca, Giannija de Gennara: uzevši u obzir njegovu odgovornost u torturama u Bolzanetu i u masakru škole Diaz tokom G8 2001., budući da je bio šef policije, logički su zaključili da je pravi čovjek na pravom mjestu.

Vrativši se na razlog ove moje izjave želio bih precizirati nekoliko točaka ove „sjajne“ operacije koja je dovela do našeg uhićenja. Tko zna koliko čestitanja i tapšanja po ramenima su dobili lukavi goniči koji su uspjeli iskoristiti našu jedinu, fatalnu, grešku, počinjenu iz neiskustva i žurbe da učinimo nešto nakon katastrofe u Fukushimi, u biti, nismo primijetili videokameru koju je postavio revan vlasnik jednog kafića kako bi zaštitio svoje sendviče. Na žalost, za nas, nismo je vidjeli dok smo proučavali put koji vodi od mjesta na kojem smo ostavili motor do stajališta autobusa, kojima smo se, nakon jednog presjedanja, odvezli na periferiju grada u pravcu Arenzana, gdje je bio parkiran moj auto, koji smo koristili za dolazak i odlazak iz Genove. Ako baš želimo biti iskreni, videokamera nije bila jedina počinjena greška, izgubili smo dragocjene trenutke i u momentu kad smo napuštali mjesto akcije, bijesni urlik nadri-vrača atoma: „Prokleti, znam tko vas šalje!“ nas je paralizirao. Nije na meni da nagađam značenje te rečenice, trenutak nije dozvoljavao staloženo rasuđivanje, a, još manje, nisam naviknut graditi kule od karata na riječima koje je izgovorila neka druga osoba, ali samostalno sam

zaključio da smo gurnuli ruke u brdo govana. Svi drugi elementi koji su opravdali naš pritvor ili su iskrivljeni ili su, jednostavno, lažni. Famozno prisluškivanje o "pištolju", po kojem ja navodno tvrdim da sam pucao, je nerazumljivo, i nepotrebno je angažirati vještake da bi to dokazali, budući da sam ja vozio motor jednostavno je nemoguće da sam držao i pištolj, i još mi više izgleda logički apsurdno da sam upravo ja to pričao baš osobi koja je sa mnom sudjelovala u akciji, to jest Alfredu. O printeru, zaplijenjenom u kući mojih roditelja, za kojeg su forenzičari tvrdili da je na njemu štampan letak, nemam mnogo za reći, zato što sam kompjuter i printer ja kupio, a zatim smo ih zajedno uništili nakon upotrebe (zanimljivo je da su i sami forenzičari, nakon što je preispitivanje potvrdilo naše uhićenje, primjetili da se vjerojatno ne radi o istom). Što se tiče krađe motora, za koju je otvoren predmet protiv nas i navodnih nepoznatih, stvari su mnogo jednostavnije nego što se ćete se vi truditi da ih rekonstruirate. Kružili smo gradom pokušavajući riješiti problem, pošto nismo imali nikakvih iskustava s tim. Sreća je, kao što znamo, na strani odvažnih, i u pitoresknom mjestu Bolzaneto naišli smo na skuter sa ključem, kojeg smo uzeli te se odlučili vratiti nakon par dana s kacigom. Motor je i dalje bio parkiran na istom mjestu, bilo mi je dovoljno sjesti na njega, upaliti ga i odvesti do groblja u mjestu Staglieno, gdje je ostao sve do petnaest dana prije počinjenog djela, kad sam ga premjestio kraj kuće inž. Adinolfija. Izvinjavam se vlasniku što sam se riješio kaciga i drugih stvari koje su bile ispod sjedala i što sam bacio stražnji prtljažnik, zato što su nažalost smetali i zaista ne bi bilo baš pametno da sam ih pokušao vratiti. Još jedan element nad kojim su istražitelji gradili teorije i koji će, bojim se, kao pravi inkvizitori pokušati iskoristiti u budućnosti, je prisluškivanje koje su obavili u društvenom centru u Napulju, u kojem je navodno nekoliko drugova komentiralo letak koji su dobili, prvi u svijetu, putem elektronske pošte. Nemam pojma o čemu su govorili, neću objašnjavati kao je dijalog teško razumjeti, niti ću se sadržati na očiglednoj sličnosti između riječi "Valentino" i "volantino" [talijanski „letak“, nap. prev.], ali dobro znam da je komunikej poslan običnom poštom (ubacili smo pisma tokom presjedanja na autobus pri

povratku, u poštanski sandučić, na rivi, kraj luke za trajekte), stoga je jednostavno nemoguće da su ga dobili putem e-maila.

Jako dobro znam da ćete upotrijebiti naš slučaj da bi dali primjer, da će osveta biti drakonska, da ćete sve učiniti kako bi nas izolirali (dovoljno je reći da je naša pošta već više od godinu dana podvrgnuta cenzuri), ali želim vam dati jednu lošu vijest: radi se beskorisnim naporima. Već barem 150 godina suci, i oštiji od vas, pokušavaju izbrisati ideju o mogućem životu bez autoriteta, ali s neznatnim rezultatima. Mogu vam sa sigurnošću zajamčiti da vaše represivne akcije, koliko god širokog spektra bile, koliko god bile indiskriminirajuće, neće nikada uspjeti ništa razgraditi ili iskorijeniti. Ako mislite da ćete, zahvaljujući nama, stići do drugih anarhista koji su odlučili eksperimentirati kaotičnu, spontanu i neformalnu mogućnost FAI, uveliko griješite, i počinite ćete samo još jednu grešku; ni ja ni Alfredo ne poznamo nikoga tko se odlučio na taj izbor. Vi lovite duh koje neće moći zatvoriti u tijesne kutije vaših zakonika. Zato što se on pojavljuje u trenutku u kojem se destruktivne tenzije onih koji ga ožive ujedine da bi djelovali, u trenutku u kojem slobodne žene i muškarci odluče eksperimentirati konkretno anarhiju. Sada, kad je iskustvo Nukleusa Olga završeno, mogu vam samo zajamčiti da sam pronašao nove razloge za jačanje moje mržnje i razloga zbog kojih želim destrukciju postojećeg, sačinjenog od autoriteta, izrabljivanja i uništenja prirode.

Ljubav i suučesništvo sestrama i braći koji svojim akcijama, na svim stranama svijeta, ostvaruju ludi san FAI/FRI.

Ljubav i suučesništvo drugaricama i drugovima koji, anonimno ili ne, i dalje napadaju, u ime mogućeg života bez autoriteta.

Ljubavi i slobode svim anarhističkim zatvorenicima.

ŽIVJELA CRNA INTERNACIONALA SVIH KOJI SE OPIRU SMRTONOSNOM PORETKU CIVILIZACIJE

ŽIVJELA ANARHIJA

Nicola Gai, Ferrara, septembar 2013.